

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **M.S.**, zast. JUDr. Josefem Vostrejšem, advokátem, sídlem Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: **policejní prezident**, sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 20.7.2009, č.j. PPR-9964-9/ČJ-2009-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 20.7.2009, č.j. PPR-9964-9/ČJ-2009-99KP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30ti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,-Kč a to k rukám advokáta žalobce, JUDr. Josefa Vostrejše.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 30.7.2009 domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských č. 65/2009 ze dne 17.3.2009, kterým byl žalobce podle ustanovení § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“) a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích tak, že část výroku začínající „ze spáchání přestupku...“ bude nově znít „ze spáchání jednání, které má znaky přestupku... a proto mu na základě § 51 služebního zákona byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti asistent“ a v dalším napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v doplnění žaloby podané dne 10.8.2009 namítá:

1) Žalobce dne 8.4.2009 požádal služebního funkcionáře o umožnění nahlédnout do spisu a pořídit výpisy. Dne 20.4.2009 se dostavil advokátní koncipient, kterému sice bylo

umožněno nahlížet do spisu, ale nebylo mu umožněno si pořídit kopie části spisu a byl odmítnut jeho požadavek učinit o tomto záznam. Žalovaný ve svém rozhodnutí popírá, že by koncipientovi bylo vyhotovení kopií listin znemožněno, argumentaci však zakládá jen na tom, že ve spise žádné usnesení o odmítnutí provedení kopií není. Dle žalobce právě absence zápisu o prostudování spisu nebo obdobného zápisu prokazuje odmítnutí vyhotovení kopií ze spisu. Právní koncipient tvrdí, že personalista jeho požadavky odmítl s tím, že mu takto žádný předpis neukládá. Do spisu byl pak patrně učiněn pouze záznam personalisty o nahlédnutí do spisu, který koncipient podepsal. Je tedy prakticky nemožné, aby žalobce pro odmítavý postoj žalovaného prokázal. Odmítnutí požadavků koncipienta žalobce uváděl bezprostředně již v odvolání sepsaném po týdnu od nahlédnutí do spisu – argumentoval ustanovením § 202 odst. 1 služebního zákona, že odmítnutí možnosti pořídit si kopie spisu je v rozporu s právem na řádnou obhajobu, upozornil, že znemožnění práva k přípravě obhajoby bylo porušením nejen Listiny základních práv a svobod, ale i porušením ústavně zaručeného práva.

2) Zásadní porušení práva účastníka řízení spatřuje žalobce v tom, že mu v rozporu s ustanovením § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona nebyla dána možnost klást otázky svědkům. Žalovaný se podle něj s touto jeho námitkou vypořádal nedostatečně, když se pouze omezil na konstatování, že žalobce do záznamu o ústním jednání ze dne 22.1.2009 uvedl: „Nemám, co bych k věci dále uvedl“. To však nevysvětluje, proč mu nebyla dána možnost využít práva na kladení otázek svědkům při protokolaci jejich výpovědí, když o konání takového úkonu ani nebyl vyrozuměn. Tato nenapravitelná vada pak způsobila nezákonnost vydání rozhodnutí. Žalobce už ve svém odvolání vyjádřil taktéž námitku o dokazování pomocí ve spisu založených úředních záznamů a připomenul rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 7 Ca 104/2005-26, dle kterého: „Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedené příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly svědkům být kladeny otázky, a policista tak měl reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tyto svědci uvádějí“.

3) Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

1) Advokátní koncipient byl se spisem seznámen dostatečně tak, aby byl schopen kvalifikovaně zastupovat žalobce. Jak žalobce sám uvádí, právo na obdržení kopií materiálů tvořících spis není zákonem výslovně zakotveno a argumentace ustanovením § 202 služebního zákona je v tomto případě nepřipadná. Spis ve věci uložení kázeňského trestu není součástí osobního spisu, obsah takového osobního spisu upravuje čl. 17 NMV č. 20/2007 o personální evidenci a o zpracování osobních údajů, které s ní souvisejí. Součástí osobního spisu tak bude např. pouze napadené rozhodnutí.

2) Podklady pro rozhodnutí služebního funkcionáře upravuje § 180 služebního zákona a jako důkazy mohou sloužit doklady i jiné písemnosti nebo záznamy. Ze spisového materiálu, zejména protokolů o výsledku svědků a záznamu kamerového systému ze dne 12.1.2009 je podle názoru žalovaného dostatečně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Protokol o podání vysvětlení žalobce ze dne 27.12.2008 je ve zjevném nesouladu s úředními záznamy policistů. Záznam o zjištěných skutečnostech ze dne 12.1.2009, i záznamy kamerového systému jednoznačně potvrzují žalobcovo protiprávní chování. Žalovaný byl nucen konstatovat účelovost tvrzení žalobce, což tento nepřímo

potvrdil, když dne 12.2.2009 po poučení a po prostudování spisového materiálu, jehož součástí jsou i protokoly o výsledku svědků i CD s obrazovými záznamy, uvedl v záznamu o ústním jednání: „K věci dále nemám nic, co bych uvedl.“ Tím nevyužil své právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalovaný pak v řízení o odvolání nedoplnil spisový materiál o jiné podklady potřebné pro rozhodnutí o odvolání, se kterými by žalobce nebyl seznámen.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Dne 29.12.2008 a dne 13.1.2009 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení § 178 odst. 2 písm. b) služebního zákona o jeho jednání žalobce naplňující znaky přestupku.

Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských pod č. 65/2009 ze dne 17.3.2009 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 27.12.2008 okolo 1:00 hodin řídil v Praze 6, ul. Bělohorská směrem z centra své osobní motorové vozidlo po tramvajovém pásu, nereagoval na znamení autohlídky Policie ČR k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“ a před hlídkou ujížděl. Křižovatku projel na červený světelný signál a v průběhu pronásledování překračoval max. povolenou rychlost. Po zastavení vozidla na žádost hlídky nepředložil doklady potřebné k řízení a odmítl se podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Dále, že dne 12.1.2009 okolo 12:12 hodin se bez vážného důvodu bezprostředně po vystoupení z vozu v Praze 6, u McDonaldu v ulici Skuteckého odmítl podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem a byl mu uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti asistent.

Ze záznamu o ústním jednání č.j. ORII-743-2/ČJ-2009-0012KR ze dne 12.2.2009 vyplývá, že žalobci byl poskytnut v době od 11:55 do 12:30 hodin čas k prostudování spisového materiálu, po němž k věci uvedl a podepsal: „Potvrzuji, že jsem dne 30.12.2008 a 27.1.2009 převzal záznamy o zahájení řízení o jednání, které má znaky přestupku a dnešního dne jsem si prostudoval spisový materiál pod č.j. ORII-743/ČJ-2009-0012KR. K věci dále nemám nic, co bych uvedl.“

Dne 20.4.2009 požádal právní zástupce žalobce o nahlédnutí do spisového materiálu odvolacího řízení. V záznamu podepsaném i právním koncipientem Mgr. Janem Skutkou o nahlášení je uvedeno, že bylo započato v 13:10 hodin a skončeno v 15:10 hodin.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání dne 7.4.2009 s doplněním ze dne 27.4.2009, kdy namítl, že napadené rozhodnutí ve výrokové části popisuje dvě různá jednání, avšak právně kvalifikuje jednání toliko jedno – spáchání přestupku. Popis jednání ze dne 27.12.2008 podle něj vůbec není kvalifikován podle zákona o přestupcích, tedy jako přestupek označeno nebylo. To, že se nejedná o pouhé chyby v psaní a počtech a jiné zřejmé nesprávnosti vyplývá pak i z dosavadní nečinnosti služebního funkcionáře, neboť by jinak tyto z vlastní iniciativy opravil. Není proto možná argumentace o opakování jednání. Zásadní procesní vadu rozhodnutí spatřuje v tom, že není dostatečně obsahově určité. Žalobce uvedl, že mu bylo zabráněno pořídit si ze spisu kopie. Dále že v rozporu s ustanovením § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona mu nebyla dána možnost klást otázky svědkům, být přítomen výpovědi svědků. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.5.2006, č.j. 7 Ca 104/2005-26.

Policejní prezident rozhodnutím ze dne 20.7.2009, č.j. PPR-9964-9/ČJ-2009-99KP, změnil rozhodnutí orgánu prvního stupně tak, že část výroku začínající „ze spáchání

přestupku...“ bude nově znít „ze spáchání jednání, které má znaky přestupku... a proto mu na základě § 51 služebního zákona byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti asistent“ a v dalším napadené rozhodnutí potvrdil. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí žádnou podstatnou procesní vadou a je podložené skutkovými okolnostmi. Oba skutky jsou uspokojivě zdokumentovány. Pokud jde o jednání ze dne 27.12.2008, pak žalobce v průběhu řízení opakovaně měnil svoji výpověď a jeho tvrzení tak jsou v příkrém rozporu s tvrzeními svědků a ostatních účastníků skutečného děje a mají pouze charakter účelové obhajoby. K jednotlivým námitkám žalobce uvádí, že ve spise je pouze záznam o seznámení se s uvedeným spisem, bez jakékoliv námítky, není zde žádné usnesení o odmítnutí provedení kopií za úhradu nebo pomocí fotoaparátu v mobilu a tudíž se s námitkou o porušení práva na řádnou obhajobu žalovaný nemůže ztotožnit. Provedení a hodnocení důkazů pak je svěřeno výlučně služebnímu funkcionáři, který tyto hodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Předložený spisový materiál neobsahuje písemnosti, podle kterých by odvolateli bylo umožněno využít svého práva klást otázky svědkům. Současně žalobce do záznamu o ústním jednání ze dne 22.1.2009 uvedl, že nemá, co by k věci dále uvedl – tudíž žalovaný má shromážděné důkazy pro vydání rozhodnutí za dostatečné. Taktéž uložení kázeňského trestu je výlučně volbou služebního funkcionáře, trest odnětí služební hodnosti je ukládán za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky na příslušníka kladenými. Po přihlédnutí k závažnosti jednání, ke způsobu spáchání, ke všem okolnostem a v neposlední řadě i skutečnosti, že se žalobce uvedeného jednání dopustil ve dvou případech v krátkém časovém intervalu po sobě, má žalovaný za to, uznání žalobce vinným je oprávněné a uložený kázeňský trest je v jeho případě adekvátní.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené správní rozhodnutí i správní řízení mu předcházející v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.) a posoudil věc následovně.

Žalobce namítá, že jeho právnímu zástupci bylo odepřeno si pořídit kopie správního spisu, což je v rozporu s právem na řádnou obhajobu.

Ze správního spisu plyne, že dne 20.4.2009 požádal právní zástupce žalobce o nahlédnutí do spisu a tentýž den do spisu nahlédl (13:10 až 15:10 hod.). Do spisu byl zaznamenán záznam o nahlédnutí do spisu právním koncipientem Mgr. Janem Skutkou bez výhrad podepsán. Žalobce sice v odvolání ze dne 27.4.2009 pod bodem 8 poukazuje na nemožnost učinit si kopie jako na jednu z procesních vad rozhodnutí orgánu prvního stupně, soudu však není zřejmé, proč na tuto skutečnost nepoukázal již při podepisování záznamu o nahlížení. Pokud totiž služební funkcionář odmítl advokátnímu koncipientovi uvedené kopie poskytnout a odmítl i sepsání záznamu o odmítnutí, mohl koncipient sám učinit o tomto poznámku na záznam o nahlížení, jestliže jej podepisoval. Nehledě k tomu, že pokud zástupci žalobce nestačilo k důkladnému prostudování spisu nahlížení dne 20.4.2009, mohl požádat o opakované nahlédnutí a zejména písemně o pořízení kopií. V této části není žaloba důvodná.

Dále žalobce namítl, že mu v rozporu s ustanovením § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona nebyla dána možnost klást otázky svědkům, o konání takovéhoho úkonu správního orgánu nebyl vyrozuměn.

Podle § 172 odst. 1 písm. a) služebního zákona má účastník právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisu, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na

poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům.

Podle § 180 odst. 2 služebního zákona je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyšetření, znaleckého posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Podle § 186 odst. 2 služebního zákona musí být příslušníkovi před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se.

Ze správního spisu plyne, že kromě výsledku svědků K., Š. a H., V. (zasahujících policistů), kteří byli poučeni dle § 55 s.ř. a výsledku A. jako účastníka řízení o jeho kázeňském přestupku (účasten jednání žalobce v obou případech) probíhaly výsledky osob formou podání vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. (§ 12 zákona č. 283/1991 Sb.). Žalobce nebyl přítomen žádného úkonu správního orgánu, při kterém bylo zaznamenáno tvrzení zasahujících policistů nebo policistů přítomných protiprávního jednání žalobce. Ze spisu neplyne, že by byl o výsledku policistů někdy vyrozuměn.

Hlava I části dvanácté služebního zákona stanoví obecná ustanovení pro řízení ve věcech služebního poměru. Hlava IV zákona upravuje řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku. Vztah Hlavy I a Hlavy IV je vztah obecné a speciální úpravy, kdy platí, že nestanoví-li speciální úprava jinak, platí pravidlo obecné. Jakkoli ust. § 186 odst. 2 zákona oproti § 172 odst. 1 písm. a) zákona neuvádí výslovně, že účastník má právo klást svědkům otázky, soud má za to, že v souladu se zásadou spravedlivého procesu (čl. 36 LZPS) je nutné právo klást svědkům otázky považovat za součást práva hájit se dle § 186 odst. 2 zákona. Absenci kompletního výčtu práv účastníků v ust. § 186 odst. 2 oproti ust. § 172 odst. 1 písm. a) zákona nelze vykládat ve smyslu vyloučení práva účastníka klást svědkům otázky, být vyrozuměn o datu výsledku a výsledku se i účastnit.

Možnost zúčastnit se výsledku svědka a klást mu otázky je součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1, 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právo na spravedlivý proces je zakotveno v čl. 36 a násl. [Listiny základních práv a svobod](#). Kárně obviněnému musí být dána adekvátní a náležitá příležitost, aby zpochybnil výpověď svědka proti sobě a kladl mu otázky, a to buď v okamžiku jeho výpovědi, nebo v pozdějším stadiu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. dubna 1997 ve věci Van Mechelen a ostatní proti Nizozemsku, bod 51; mutatis mutandis též rozsudek ze dne 28. února 2006 ve věci Krasniki proti České republice, body 75-76).

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že spis neobsahuje „písemnosti, podle kterých bylo odvolateli umožněno využít svého práva ve smyslu ust. § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona, a klást otázky svědků“. Žalovaný tak měl zjevně za to, že žalobce nemohl klást otázky svědků, neboť takový výsledek svědků proveden nebyl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného plyne, že skutkový stav byl prokázán úředními záznamy „zúčastněných osob“ a rozporem tvrzení žalobce s tvrzením zakročujících policistů a výpovědí A. ze dne 27.1.2009.

Dle dle § 180 odst. 2 služebního zákona je důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení,

listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Soud je toho názoru, že skutková zjištění na základě tvrzení osob, která uvádějí, co zaznamenaly svými smysly, lze učinit pouze na základě provedení jejich svědeckých výpovědí při respektování práva účastníka na obhajobu (být předem vyrozuměn o datu provedení výslechu a účastnit se jej, klást otázky svědkům). Dané nelze obcházet pořízením úředního záznamu o vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., jehož účelem je zjištění skutečností pro zahájení řízení o deliktním jednání (zde přestupku), tedy zda došlo k protiprávnímu jednání a identifikace osoby, který se takového jednání dopustila, nikoli prokázání odpovědnosti za protiprávní jednání. Záznam o vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. není podkladem ve smyslu § 180 odst. 2 zákona, kterým lze bez dalšího prokázat skutkové okolnosti a to právě z toho důvodu, že takovýto úkon správního orgánu zakládá nevyrozumění účastníka řízení o provedení podání vysvětlení. Obdobné deficity zajištění práva na obhajobu v sobě zahrnuje výslech účastníka odlišného řízení, zde nstržm. A., jehož výslech dne 27.1.2009 byl proveden v rámci řízení o jeho kázeňském přestupku, nikoli kázeňského přestupku žalobce.

Pomíne-li soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v rozsahu prokázání skutkového stavu, kdy z rozhodnutí není zcela zřejmé, o jaké konkrétní podklady správní orgány opírají svá skutková zjištění, lze mít za to, že skutečnost, že žalobce řídil vozidlo dne 27.12.2008 a tím naplnil znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d), f) bod 2, 5 zákona č. 200/1990 Sb., měl žalovaný prokázaný výpovědí nstržm. A., jenž dle záznamu o ústním jednání ze dne 12.2.2009 mj. sdělil: „...vozidlo VW Passat řídil muž jménem M.S., který svého jednání po zastavení litoval“. Jak výše uvedeno, výslech nstržm. A. nebyl proveden formou svědecké výpovědi, o které by byl žalobce vyrozuměn. Z důvodu popření práva žalobce na obhajobu pro danou procesní vadu nebylo možné o takto vadně provedený důkaz opřít skutkové zjištění žalovaného o tom, že vozidlo řídil žalobce. Vada řízení – provedení důkazu v rozporu s právem na obhajobu dle § 186 odst. 2 zákona tak měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Jelikož ve správním spise nejsou jiné vypovídající podklady než tvrzení zakročujících policistů (záznam kamery neobsahuje jednání žalobce), nemohl žalovaný opřít svá skutková zjištění o protiprávní jednání žalobce dne 12.1.2009 jinak než ze svědeckých výpovědí H., V., které sice byly provedeny řádně formou svědecké výpovědi, avšak žalobce nebyl o provedení výslechu svědků vyrozuměn a tedy ani účasten.

Skutková zjištění žalovaného se opírají o vadně provedené „výsledky“ zúčastněných osob, aniž by byl žalobce v rámci práva na obhajobu dle § 186 odst. 2 zákona vyrozuměn o jejich výslechu a následně výslechu přítomen, přestože tomu nebránila žádná objektivní skutečnost. Prohlášení žalobce po seznámení s podklady „K věci dále nemám nic, co bych uvedl.“ je bez právních účinků ve smyslu dodatečného vzdání se práva na obhajobu. Takovéto prohlášení lze vyložit ve smyslu stanoviska žalobce k obsahu podkladů nikoli k formě jejich pořízení, zejména pokud žalobce nebyl poučen v souladu s právem na obhajobu o provedení výslechu předem a tudíž se jich nemohl účastnit a klást otázky svědkům. Procesní vady správního řízení nemohou být zhojeny prohlášením účastníka, zejména pokud takto účastník výslovně neprojevil.

Skutkové zjištění žalovaného se tak opíralo pouze o vadně provedené výsledky jednání žalobce přítomných osob, vada provedení takových výsledků měla vliv na zákonnost rozhodnutí, proto soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil pro podstatné vady řízení spočívající v porušení práva žalobce na obhajobu dle § 186 odst. 2 služebního zákona. Podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení

k doplnění dokazování provedením výslechu jednání žalobce přítomných osob při respektování práva žalobce na obhajobu, aby byl o provedení výslechu předem zpraven a mohl klást otázky svědkům.

Žalobce nijak nespécifikoval žalobní bod o tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Přičemž je nutné odlišit, je-li skutkové zjištění opřeno o vadně provedené podklady (písm. c) odst. 1 § 76 s.ř.s.) a je-li skutkové zjištění v rozporu s řádně provedenými podklady (písm. b) odst. 1 § 76 s.ř.s.). Žalobní bod o rozporu skutkového stavu není důvodný.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. soud přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, jež spočívají v zaplaceném soudním poplatku 2.000,-Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 2.100,- Kč a dvě paušální náhrady po 300,-Kč, to vše s 21 % DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.2.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu